

καθώς και ὅλ' οἱ νηστικοὶ καὶ ὅλ' οἱ χορτασμένοι.
καὶ πάντες εἰς τ' Ἀνάκτορα θὰ ἔμβουν ἐλευθέρως....
Η Φ. — Ἄφου καὶ ὁ πρωτοκάθεδρος θὰ λάβῃ τώρα μέρος
ἐπιθυμῶ τῶν τελετῶν καὶ ἐγὼ νὰ συμμεθεζῶ
καὶ πρώτη καὶ καλλίτερη σὲ κάθε τι νὰ τρέξω,
καὶ μετὰ σοῦ φαρδῶ πλάτειά νὰ πέσω εἰς τὸ χῶμα
γὰ νὰ πατῇ ὁ βασιλεὺς καὶ εἰς τῶν δούτῶν τὸ σῶμα.
Ο Φ. — Ἐτοιμασίαις ἄρχισαν ἀπὸ παντοῦ μεγάλαις,
σιγύρισε τὸ σπῆτί μου, σφουγγάρισε τῆς σκάλαις,
καὶ βγάλε μου τὰ τρικαντὰ καὶ ὅλα τὰ φτερά μου
καὶ πάρε σὺ τὴ λύρα σου καὶ ἐγὼ τὸν ταμπουρᾶ μου
καὶ ἄς ἔλθῃ καὶ ὁ Περικλῆς μὲ δανεικὴ βελλάδα
νὰ πάμε εἰς τὸν βασιλεῖα νὰ κάνωμε καντάδα.

Η Φ. — Καὶ τί θὰ τραγουδήσωμε;

Ο Φ. — Τραγουδῶν εἰς τὸν βρόντο,
καὶ ἐγὼ τὸ πρῶτο θὰ κρατῶ καὶ ὁ Περικλῆς σεκόντο.
Θὰ τραγουδήσωμε πολλὰ καὶ ξένικα καὶ ἴδικά μου,
μὰ πάρε σὲ παρακαλῶ καὶ τὰ μπαστάρδικά μου
νὰ ἴδω καὶ τοῦτα τὰ πτωχὰ τὸ ἔθνικὸ Παλλάτι
μῆπως τὰ ἴδῃ καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ μὰς πετάξῃ κάτι.

Η Φ. — Γὰ τὸν Μεγαλειότατον ὅ,τι ἔμπορῶ θὰ κάμω
καὶ θὰ ντυθῶ πρὸς χάριν τοῦ σάν νύφη γὰ τὸ γάμο
καὶ θὰ φορέσω ἴστα μαλλιά Λουὶ κατὸρζ περούκες...

Ο Φ. — Ἄς σὲ τσιμπήσουν Πρίγκηπες, ἄς σὲ τσιμπήσουν
[Δούκες,

ἄς σὲ δαγκάσουν ἴστο λαϊκὸ καὶ ἄς σοῦ βγάλουν αἷμα,
ἐγὼ τὸ πᾶν ὑφίσταμαι ἄσμένως γὰ τὸ Στέμμα,
καὶ ἂν πάθῃς καὶ χειρότερα ἴστας τελετὰς ἀκόμα
σὲ βεβαιῶ, κυρία μου, πῶς δὲν θ' ἀνοίξω στόμα.

Μακρὰν μου ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ αἱματοχυσία
καὶ ἄς γενῶ ἴστον βασιλεῖα ἑσπερινὴ θυσία.

Σιγύρισε τὸ σπῆτί μου, σφουγγάρισε τῆς σκάλαις,
τὸ μαγεϊριό, τὸ πλουσταριό, καὶ τοῦ χοροῦ τῆς σάλαις,
καὶ τὴν εἰκόνα κρέμασε τοῦ Μεγαλειότατου,
μὰ κρέμασαι καὶ τὴν καλὴ βασίλισσα κοντὰ του,
καὶ φύτεψε βασιλικὸ νὰ ἔβγῃ μαντζουράνα,
γιατὶ αὐτὸς μὰς ἔθρεψε μὲ τούρανοῦ τὸ μάνα,
γιατὶ μὲ τοῦτον τὰς χρυστὰς δὲν χάνομεν ἐλπίδας
καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ἀῤριον δὲν ἔχομεν φροντίδας
καὶ λέγομεν «δοξάσωμεν τὴν εὐτυχὴ μου μοῖραν,
ὑπάρχει κύριος φερῶν τοῦ ἔθνους τὴν πορφύραν,
ἄρα κανεῖς τὰ κῶλά του ἴστον ψάθα δὲν θ' ἀφήσῃ
καὶ οὔτε εἶναι κίνδυνος τῆς πείνης νὰ ψορήσῃ.»

Η Φ. — Λοιπὸν πηγίνω, μὲν μαρὶ, τὰ πρόποντα νὰ κάμω.

Ο Φ. — Ἄν θέλῃς, εἴμι πρόθυμος καὶ ἐγὼ νὰ σὲ συνδράμω.

Η Φ. — Ὅχι, δὲν θέλω τίποτα καὶ κάνε τὴ δουλειά σου.

Ο Φ. — Νὰ μὴν ξεχάτῃς καταρᾶ νὰ κάνῃς τὰ μαλλιά σου.

Η Φ. — Νὰ μείνῃς ἡτυχος γὰ αὐτὸ καὶ πάψε πρὸ τὴν γρίνια.

Ο Φ. — Ἐτοίμασε καὶ τὰ παιδιὰ καὶ βγάλε τους λουστρίνια.

Η Φ. — Νὰ μὴ σὲ μέλη καὶ γὰ αὐτὰ....

Ο Φ. — Καθ' ὅλα ἐτοιμάσου
καὶ τίμησε τὸ γένος του, ἐμένα τῶνομά σου,
ἀλλ' ὅμως εἰς τῶν τελετῶν τὰς τῶσας συγκινήσεις
μεγάλως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἐγκυμονήτῃς,

Η Φ. — Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ, μὲν μαρὶ, καὶ ἀπαθῆς θὰ μείνω.

Ο Φ. — Καὶ τὴν εἰς τὸ ἔργον σου, κυρία μου, σ' ἀφίνω

καὶ πάω εἰς τὸν Περικλῆ, τὸν ἄλλο μπελιθιάνα,
νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς τί σκεπτεται ἴστας ἑορτὰς νὰ κάνῃ.

Η Φ. — Εἶπέ του νὰ ἐτοιμασθῇ μὲ ὅλα τὰ σωτὰ του.

Ο Φ. — Ζήτω τοῦ βασιλέως μου....

Η Φ. — Τοῦ Μεγαλειότατου.

Τεύχη Πανηγυρικὰ καὶ πολὺ σημαντικὰ.

Καὶ πρῶτον εἶναι τοῦ Ρωμηοῦ τὸ τεῦχος τὸ γνωστόν,
ἀλλὰ χωρὶς ἐξώφυλλον θὰ βγῇ χρωματιστόν,
διότι μοῦ ἐζήτησαν παραπολλὰ γὰ αὐτὸ
καὶ ἐμεῖς γὰ κουρουφέξαλα δὲν δίνομε λεπτὸ
καὶ οὔτε σκοπεύω ἴστας γιορταῖς νὰ χάσω ἓνα γρόσι,
ἀφου τὸ Στέμμα βέβαια δὲν θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ
ἴστο τεῦχος τοῦτ' ὁ Φασουλῆς ντυμένος μὲ βελλάδα
στέκει ἐμπρὸς ἴστο Ἀνάκτορα καὶ κάνει πατινάδα,
καὶ γεγονότα γράφονται εἰκοσιπέντε χρόνων,
καὶ πρὸς τριάκοντα λεπτὰ θὰ τὸ πουλήσω μόνον.

Κατόπιν τούτου ἔρχεται τὸ τῆς Ἐφημερίδος,
θαυμάσιον, ἐξάριτον, μοναδικόν τὸ εἶδος,
μὲ ἐξώφυλλον χρωματιστόν καὶ περιχρυσωμένον,
ὑπὸ τῆς γλαφυρῆς χειρὸς τοῦ Λύτρα γεγραμμένον,
πλὴν κάλλος περισσύτερον εἰς τὸλον τοῦ προσθέτει
ὁ βασιλεὺς ζωγραφιστὸς εἰς ὅλα του τὰ ἔτη,
ἔχει καὶ ἴσταν τοῦ Παλαμᾶ πλουσίαν εἰς ἰδέας
καὶ ἐπιφανῶν λογίων μου διατριβὰς σπουδαίας.
Ἄντι μίθς ψωροδραχμῆς καὶ αὐτὸ θὰ πωληθῇ
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε προτοῦ ἐξαντληθῇ.

Ἄμμ' τῆς Ἐοτίας;...μάτιχ μου!...αὐτὸ δὲ εἶναι καὶ εἶναι
μὲ χάσκον στόμα πρὸ αὐτοῦ θὰ μείνουν αἱ Ἀθηναί.
Τὶ ἐξώφυλλα χρωματιστὰ ὡς εἶδος τι κερφέ,
καὶ τόσκι ἰδιόχειροι σοφῶν ἐπιγραφῆ,
καὶ ὁ βασιλεὺς ζωγραφιστὸς μετὰ τῆς βασιλίσσης,
τοῦ διαδόχου τοῦ σεπτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐπίσης,
καὶ τόση καλλιπέπει καὶ ποιήσις καὶ μέλος,
καὶ οὔνα, ντοῦε, ἀλλὰ τρέ, γιατὶ θὰ πάρῃ τέλος.
Ἄντι τριῶν ψωροδραχμῶν μονάχα θὰ πωληθῇ,
μὰ καὶ ὁκτὼ ἂν πουληθῇ τᾶξίζει, συμπολιταί.

Ἐκδίδεται καὶ Ζάππειον Γελοιογραφικόν
ὑπὸ Ναβάβ τοῦ θαυμαστοῦ, καὶ αὐτὸ μοναδικόν.
Καὶ τοῦτο εἰς τοῦ βασιλεῖα θὰ ἔβγῃ τὴ γιορτῆ,
μὲ ἀστεῖα, μὲ ποιήματα, μὲ κόκκινο χαρτί,
μὲ γελοιογραφήματα τὰ μάλιστα ποικίλα,
καὶ τόσκι λογοπαίγνια, ὅπου θὰ γίνῃ νίχ.

Τὸ δὲ τῆς Ἀκροπόλεως ἐσχάτως ἐξεδόθη,
μὲ ἐξάριτο κομψότητα καὶ αὐτὸ ἐξετυπώθη,
καὶ γέμει γλαφυρότητος καὶ βχθυνοίς τῶσας
καὶ εἶναι πλουσιώτερον εἰς κρίσεις καὶ εἰς γνώσεις.
Ἄρισθη δὲ καὶ δι' αὐτὸ ἐν φράγκον ἡ τιμὴ
καὶ ἀπ' ὅλους ἀγοράζεται σάν χάσκινο ψωμί.

